

17) Úvahy téměř zámečnické

Klíče jsou různé, ale jedno mají společné, ke každému z nich by měl patřit zámek. A správný klíč by měl svůj zámek bez potíží odmykat. Proto mě tuhle překvapilo, že spodní zámek na našich dveřích, který vždycky zamykám, byl otevřený, zato horní mi znemožňoval přístup. Vylovila jsem ze svazku „zlatý YETTI klíč“ do „zlatého YETTI zámku“ a zmatena konečně vstoupila do bytu. „Co je to za vtipy,“ osopila jsem se bez pozdravu na Jardu. „Já jen aby sis všimla, že máme druhý zámek. Proč myslíš, že jsem ho tam namontoval?“

„Abys odradil zloděje?“

„Aby se zamykal.“

Tentokrát jsem si poslední slovo odpustila, ač v hloubi duše jsem cítila, že na něj mám právo. Ještě neuteklo mnoho času ode dne, kdy se mi „milý nový YETTI zámek“ přetočil o zoubek dál, než bylo záhodno, a odmítl mě pustit dál. Mezi námi, vůbec není příjemné trčet před vlastními dveřmi a otáčet půl hodiny správným klíčem ve správném zámku bez přijatelného výsledku. Moje jediná šance bylo otevřené okno. Je to sice jen první patro, ale můj problém vyřešil až hromosvodo-horolezecký výstup nejstaršího syna našich sousedů v přízemí. Můj muž pak zámek opravil, ale než mě přesvědčil, abych ho zamykala, stálo ho to hodně trpělivosti.

Jinak mohou být i zámky jiného druhu – třeba vzdušné (i když při současné exhalaci – nevím, nevím), zámky na lidských srdcích nebo zámky nevědomosti, které se odmykají klíčem značky UČENÍ a někdy i dost těžkým klíčem značky ZKUŠENOST. Nejzajímavější je však otvírání zámků ve světě našich dětí. Je to jako otvírání studánek. Je třeba najít klíčky ke dvanácti dobrým komnatám dětské duše a to není vůbec jednoduché.

Jak třeba děti naučit, že se nemá lhát a zároveň, že

nemají po prababičce opakovat výroky o její blízké smrti? Jak je naučit důvěře v lidi a zároveň zakázat, aby odešly s někým cizím? Jak jim otevřít cestu k samostatnosti a nezavinit úraz? Jak jim vštípit hodnotu věcí, když mají všeho dostatek? Jak je naučit ohleduplnosti a zároveň obraně před agresivním jednáním druhých? Či jak jim umožnit setkání s hudebním nástrojem a nezničit nervy sobě ani sousedům?

V poslední době jsem usoudila, že přichází vhodný čas pootevřít komnatu pomáhání v domácnosti. Děti mé snahy přijaly s nadšením, a tak teď jen přivírám oči a tiše trpím, zatímco Zuzka při mytí bot pečlivě setře zároveň podrážku i vnitřek boty, Hanka než oškrábe kousíček brambory, ohrozí aspoň desetkrát svůj zrakový orgán, Jirka zamete chodbu a pak se dá do vyklepávání písku z bot a Martin se snaží umýt mastný kastrol ve studené vodě. Hanka radostně uvítá můj návrh, že si vypere špinavé kalhoty, neboť při cestě ze školky sebou plácla do bláta. Do rána uschnou a hned před domem už na nás čeká další pěkná blátivá louže...

Do všeho se hrnou a každá práce mi teď spolkne dvojnásobek času. Příručka o výchově praví, že se mi to jednou vrátí. No – jen aby.

Dnes jsem si vyčíhala chvíli, kdy mé ratolesti řadí ve svých pokojích, a zvýšeným tempem se pustila do škrábání brambor. Snad to stihnu dřív, než někdo nakoukne do kuchyně. Jinak budu nucena posunout čas oběda aspoň o hodinu. Uf, vyšlo to. Co říkáte? Že jsem nedůsledná? Máte pravdu, bohužel.

„Járy, járy...“ Z Hančiny písničky beze slov ke mně dolehl rušivý zvuk. Zbystřila jsem pozornost.

„Hanko, řekni er.“

„Rrrr...“ Opravdu. Jako první z trojčat objevila drnčivé písmenko.

„Ty jsi ale šikulka. A teď řekni rrrr, ryba.“

„Rrrr, lyba.“

Aha, klíček sice má, ale použít ho ještě neumí.

Je to tak, v každém z nás jsou ty nejrůznější klíčky a mezi nimi i některé ke štěstí a pohodě. Jen je umět použít. Kolikrát by stačil třeba úsměv, kousíček pochopení navzdory tomu, že venku prší, že nám zkyslo čerstvě koupené mléko, že jsme omylem hodili do schránky dopis bez známky. Vždyť někdy i docela obyčejný trapas donutí lidi, aby si byli bližší, aby kousíčkem humoru okořenili zamračený den.

Už se stmívá a já teď tiše lákám spánek, aby konečně přišel dětem pozamykat víčka a já nemusela přemýšlet, jak objasnit zvědavým hlavičkám, co je to zkrat, či jak se líhne auto.